

Landskampsrunde

Det har været landskampsrunde med nogle interessante opgør rundt omkring. Imens har superligaspillere kunnet puste en anelse ud, for lige om snart går det løs igen. Man skal nyde freden, mens den er der, selv om jeg udmærket ved, at elitespillere ikke bare ligger på deres ryg i timevis, selv om kampene sker andre steder.

Når disse linjer læses, er jeg tilbage fra en miniferie med fru (og tiltrængt, må jeg sige), så jeg skriver dette allerede søndag eftermiddag. Af samme grund kommer jeg kun til at følge kampen mod San Marino på telefonen, for pc'en har fået sig et par uden tvivl også tiltrængte fridage. Men der er et par kommentarer, som jeg gerne vil knytte til de seneste to kvalifikationskampe.

Jeg har op til kampen mod Kazakhstan igen set overskrifter med 'fiasko' og tilsvarende, i diverse medier. Ingen nævnt, ingen glemt. Det er totalt malplaceret, medmindre man modificerer det lidt. Kazakhstan er et hundesvært sted at spille. Alene tidsforskellen med de fem tidszoner gør det svært. Jeg har haft fornøjelsen, og man var lige kommet sig, før man skulle hjem igen (faktisk direkte fra kampen på grund af et ekstremt tidligt fly over midnat), før man endnu en gang ramte de fem tidszoner ved landingen i København. Det var en ganske fin oplevelse, men ikke helt rart.

Men Kazakhstan er i øvrigt et meget spændende sted at besøge, selv om transporten ikke er helt ukompliceret. Jeg var i Almaty, som er den gamle hovedstad, og kontrasterne her mellem senere tiders betonbyggeri og de ældre bygninger i klassisk stil er nok værd at udforske.

Almaty er som skrevet et meget spændende sted med en hidsig typisk østeuropæisk trafik (det tog mig et kvarter at turde vove at krydse hovedgaden til fods). Det er også her, at man har den berømte skøjtebane, hvor man i sin tid satte hastighedsrekorder i stribevis på grund af højden og den tynde luft. Almaty er identisk med Alma-Ata, som nogle muligvis forbinder med skøjteløb.

Tilbage til kampen i Kazakhstan. Jeg køber ikke resultatet som en fiasko – men problemet er for mig den måde, som det skete på. Tre mål inden for de seneste 16 minutter burde ikke kunne ske. Det ligner et klassisk kollaps og slåen op i banen. Andre lande har også haft masser af problemer i Kazakhstan, så det er ikke et sted for små børn, og man må endelig ikke undervurdere dem, for så går det helt galt.

I København var det en lidt anden historie. Vi skramlede den hjem – masser af spil, men meget få chancer. Det var ikke helt den klassiske situation, hvor et mindre udehold pakker sig, for Kazakhstan ville faktisk også noget. Der var nogle geniale momenter – f.eks. Eriksens oplæg til 3-0 målet. Men i sidste ende tæller kun pointene – og intet andet. Der er ikke som i andre sportsgrene karakterer for det kunstneriske udtryk, og det skal vi nok på dagen være lykkelige for.

Nu venter så San Marino (forlængst overstået, når denne klumme læses). Den kamp har samtlige kommentatorer afskrevet som tre sikre points. Ja, lad os håbe det. Men San Marino er også et infamt svært sted at spille, og mange hold har haft problemer, selv om det ikke kan aflæses i stillingen. Jeg var selv dernede til en kvalifikationskamp mod Slovakiet, og det tog dem

det meste af en halvleg at få hul på bylden. Så blev det til en pænt stor sejr – og alt andet er glemt.

San Marino spiller med, hvad de har – og det er primært fysik. Og det gør de rigtig godt. Så man skal ikke være bange for sine skanker, når man går ind i nærkampene. Jeg håber, at vi er sluppet levende ud af det her, når dette læses.

Når det er sagt – og dette er ikke en reklame for et rejsebureau – er San Marino afgjort et besøg værd, hvis man er på de kanter. Transporten er ikke helt ligetil. For nogle år siden, da jeg var forbi, var det med fly til Bologna og så videre i bil. Men oplevelsen er fantastisk. Selve borganlægget er et studie værd. Det lykkedes mig at fare vild – både fra dommerne og alle andre, så det krævede lidt ekstra for at kunne vende forpustet tilbage til frokosten. Det er meget malerisk og smukt, så jeg håber, at de fans, der har kæmpet sig derned, har haft tid til et par timers sightseeing.

San Marino er i det hele taget en interessant størrelse. For eksempel har man en italiensk ambassade, selv om man ligger midt i Italien – men er naturligvis formelt uafhængige.

Hvis vi vender tilbage til det, som foregår på banerne, har de første dage til og med lørdag i denne runde ikke budt på de store dommermæssige udfordringer eller tvivlsomme situationer plus / minus VAR.

Der har været en enkelt situation i kampen mellem Spanien og Skotland, hvor skotterne efterfølgende klager over et mål, som efterfølgende blev underkendt af VAR. Og efter min mening er kendelsen fuldstændig korrekt. Der står en angriber direkte foran målmanden, og han ikke bare tager udsynet, men forhindrer også målmanden i at komme frem, det vil sige generer hans bevægelser. Og så falder han direkte ned i kassen med offside-straftbarheder, hvoraf den ene som bekendt er 'at genere en modspiller'. Så der er ikke så meget grund til brok og bøvl lige her.

Jeg har godt set, at skotterne vil have UEFA til at se på VARs indgriben. Hvad blev der egentlig dømt for – frispark eller offside, for dommeren havde ikke armen i vejret? Tja, dybest set er det underordnet. Det vil kaste enten et indirekte frispark (offside) af sig, eller et direkte et af slagsen. Og med et frispark i målfeltet kan det nok være underordnet, om det er det ene eller andet. Kendelsen er i hvert fald korrekt – ærgerligt for skotterne (som ellers ikke havde meget at byde på i den kamp).

Nu vender jeg hjem fra min miniferie til en virkelighed, hvor vi forhåbentlig har fået kvalificeret os til næste EM. Puljen så ellers på forhånd overkommelig ud, men som sagt så mange gange tidligere er der ikke længere nogen små hold til Europa, som man bare kan løbe henover. Alle kan slå alle på en god dag, og der kommer nogle bump på vejen. Forhåbentlig har vi fået klaret det sidste bump her. I så fald bliver kampen mod Slovenien i Parken den sidste syreprøve. Det ville være herligt at få sat tingene på plads allerede nu, men igen – man ved aldrig.

Jeg håber, at de næste uger vil give noget mere dommerfagligt at tage fat i. På den anden side er det jo fra et dommermæssigt synspunkt herligt, at der ikke er noget, der har trukket overskrifter i den forløbne uge. Den gamle påstand om, at den bedste dommer er ham, som man ikke bemærker, holder ikke en meter ude på banerne. Men hvad overskrifterne angår, holder det stadig.